

Пух Анастасія,

Студентка ФСП, група СП-62м.

Я хочу бачити той спокій,
коли ще разом вся сім'я!
Щоб міномети та гармати
не руйнували нашого життя!
Щоб мати сина в вишиванці,
не хоронила за життя!

Я хочу чути гомін діток,
а не слова:" прийшла війна!"
І щоб прокинувшись ,
зустріти, очима рідненьких батьків!
І щоб не чути свисту кулі,
що стрімко влучила у ціль!

Війна не вдягне слово" правда" ,
лиш сльози сивих матерів!
Ніхто нам не відкриє двері в завтра,
бо ми тепер не тих вершин!

Зустрівши погляд твій,
тікала я щодуху,
Але, всерівно, чекала
зустрічі я з ним!
Тебе малюючи
шукала я в полині,
А згадки ладна
я втопити в болотині!

Невже, лиш м'ята
заспокоїть думи?
Тепло тепер дарує
лиш вогонь!
Мабуть, землею буде моя постіль,
Любов'ю стане, лиш твоя любов!

Хіба так важко нам
зібрати щастя?
Хіба воно не здатне, сам на сам?
Ти знайдеш все,
що так давно шукаєш!
У тебе серце - цілий океан,
моє ж тепер так тихо б'ється,
що я й сама не чую, де той стук!
Моя любов в дитині б'ється,
лиш син мій буде здатен на любов!